

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

**«ПРИВАТНО-ПРАВОВІ ТА ПУБЛІЧНО-ПРАВОВІ ВІДНОСИНИ:
ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ»**

**ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ
ІІІ МІЖНАРОДНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

06 жовтня 2023 року

м. Кропивницький

УДК: 34:342.78 (477) (082)
II 75

*Рекомендовано до друку рішенням Вченої
ради Донецького державного університету
внутрішніх справ, протокол №4
від 25 жовтня 2023 року*

Редакційна колегія:

голова редакційної колегії - декан факультету № 4 БУГА Володимир
заступник голови редакційної колегії - завідувач кафедри цивільного,
трудового права та права соціального забезпечення факультету
№ 4 КОЛЄСНІК Тетяна

члени редакційної колегії:

завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін та економічної
безпеки факультету № 4 ВАСИЛЬЄВ Сергій;

завідувач кафедри державно-правових дисциплін та публічного
управління факультету № 4 ОЗЕРНА Ірина;

доцент кафедри цивільного, трудового права та права соціального
забезпечення факультету № 4 БОНДАРЕНКО Ольга;

доцент кафедри господарсько-правових дисциплін та економічної безпеки
факультету № 4 КАДАЛА Віталій.

**Приватно-правові та публічно-правові відносини: проблеми теорії та
практики:** збірник матеріалів III Міжнародної конференції (м. Кропивницький,
06 жовтня 2023 року). Кропивницький: ДонДУВС, 2023. 460 с.

Збірник містить тези доповідей учасників III Міжнародної конференції
«Приватно-правові та публічно-правові відносини: проблеми теорії та
практики», яка відбулася 06 жовтня 2023 року на базі Донецького державного
університету внутрішніх справ.

Збірник розраховано на наукових та науково-педагогічних працівників
закладів освіти й наукових установ, здобувачів вищої освіти юридичного і
правоохоронного напрямів, а також на тих, хто цікавиться питаннями
забезпечення публічної безпеки і порядку; застосування кримінального,
адміністративного та трудового законодавства; законодавчого регулювання
військових і територіальних формувань, реалізації прав людини у діяльності
правоохоронних органів.

Матеріали збірника опубліковані в авторській редакції.

УДК: 34:342.78 (477) (082)

©Донецький державний університет внутрішніх справ, 2023
© автори тез доповідей, 2023

ДЕРЕВ'ЯНКО Богдан

*головний науковий співробітник відділу міжнародного приватного права та правових проблем євроінтеграції Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф.Г. Бурчака НАПрН України;
провідний науковий співробітник відділу господарсько-правових досліджень проблем економічної безпеки Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова НАН України»
доктор юридичних наук, професор*

ОКРЕМІ СУПЕРЕЧЛИВІ ПИТАННЯ НАДАННЯ ДОПОМОГИ НА ПРОЖИВАННЯ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИМ ОСОБАМ

Відкрита і доведена агресія російської федерації проти України розпочалася іще на початку 2014 року – у момент проведення спеціальної операції фсб рф із захоплення та здійснення спроби відторгнення від України Автономної Республіки Крим. Уже тоді серед українців з'явилася доволі значна група населення – внутрішньо переміщені особи (ВПО). У певні роки загострень воєнних дій у Донецькій і Луганській областях України кількість ВПО сягала 1,5 млн. Після 24 лютого 2022 року кількість ВПО в Україні зросла у рази. Також мільйони громадян України виїхали за кордон і отримали статус біженців. Зрозуміло, що державі із соціальних, економічних та інших причин у рази вигідніше будь-якими способами залишити своїх громадян на території України. Цим було викликано прийняття ще 1 жовтня 2014 року постанови КМУ «Про надання щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг» [1]. Названа постанова мала певні позитиви, зокрема надавала хоч невелику допомогу громадянам України, які опинилися в інших містах або регіонах. З іншого боку, постанова містила певні суперечливі моменти, які нами критикувалися раніше. Так, недоречною була норма з абзацу четвертого пункту 6, яка стояла на перепоні одержання допомоги у випадку наявності у когось із членів сім'ї ВПО на депозитному банківському рахунку (рахунках) коштів у сумі, що перевищує 25-кратний розмір прожиткового мінімуму, встановленого для працездатних осіб [2, с. 214-215]. Через цю норму банківська система України втрачала певну кількість грошових коштів ВПО, які могли працювати на користь банків та держави. У деяких інших державах відбувається навпаки. Люди, які інвестують в економіку або соціальну сферу цієї держави, отримують певні бонуси. Зокрема, іноземці, які купують житлову чи комерційну нерухомість, у деяких країнах можуть отримати громадянство або посвідку на проживання: в Іспанії – інвестування більш ніж на 500 тис. євро, Андорра – інвестування на 400 тис. євро, Болгарія – інвестування на 300 тис. євро, Латвія – інвестування на 143 тис. євро в Ризі та на 71,5 тис. євро в інших муніципалітетах Латвії; а п'ятирічний вид на проживання у Латвії можна отримати після відкриття депозитного рахунку в банку Латвії на суму 286 тис. євро [3; 2, с. 215].

У 2022 році названу вище постанову КМУ було замінено постановою КМУ від 20 березня 2022 року № 332 «Деякі питання виплати допомоги на

проживання внутрішньо переміщеним особам», якою було затверджено відповідний Порядок надання допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам (далі – Порядок) [4]. Порядок також не обмежений недоліків. У тезах доповіді не будемо піднімати проблему нерівності людей за географічною та часовою ознакою (ВПО, які отримали такий статус з 2022 року, мають більш привілейований статус, ніж ВПО, які отримали цей статус з 2014 до 2022 року), оскільки це потребує окремого глибокого дослідження. Зараз слід підняти проблему надання допомоги за положеннями нового Порядку ВПО, які проживають у приміщеннях шкіл, дитячих садочків, приміщеннях закладів позашкільної освіти тощо. Ця проблема складається із трьох частин. Перша полягає у тому, що у переважній більшості такі ВПО проживають великими групами у непристосованих для цього приміщеннях, майже не інтегруються у життя місцевих територіальних громад, практично не працевлаштовуються, не прагнуть знайти достойне орендоване житло, відмовляються від переходу до спеціально підготовлених а то й побудованих у місцевих територіальних громадах спеціальних житлових приміщень. Друга частина проблеми полягає у порушенні режиму роботи закладів дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти, а також порушенні конституційних прав на отримання відповідних освітніх послуг дітьми та дорослими переважно із місцевих територіальних громад. Третя частина проблеми полягає у витратах держави або територіальних громад на оплату користування таких ВПО водою, електроенергією, опаленням та іншими комунальними послугами, безкоштовне забезпечення їх дво- або триразовим гарячим харчуванням, а також на надання щомісячної грошової допомоги на основі Порядку.

Спробувати подолати хоча б щось із складу трьох частини проблеми проживання ВПО у приміщеннях закладів дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти можливо навіть після розгляду назви та окремих норм Порядку.

Згідно із пунктом 2 Порядку з 1 серпня 2023 року допомога призначається на шість місяців ВПО, яка вперше звернулася за призначенням допомоги, та виплачується щомісяця ВПО або уповноваженій особі на ВПО у випадку недієздатності отримувача або дитину у такому розмірі:

- для осіб з інвалідністю та дітей – 3000 гривень;
- для інших осіб – 2000 гривень [4].

Наведені вище грошові суми є неоціненною допомогою для ВПО, які переїхали до інших населених пунктів чи регіонів, орендують житло, працевлаштовуються та навчаються, беруть участь у житті держави та місцевої територіальної громади. Так само ці суми є надмірно витраченими державою коштами, якщо вони виплачуються ВПО, які безкоштовно проживають (включаючи оплату комунальних послуг) у виділених державою приміщеннях. Виходячи із назви Порядку та постанови КМУ:

- Порядок надання *допомоги на проживання* ВПО;

- постанова КМУ від 20 березня 2022 року № 332 «Деякі питання виплати **допомоги на проживання ВПО**» (підкреслення і виділення кольором наше – Б.Д.), ця допомога передбачає її сплату повністю чи частково з боку ВПО орендодавцю житла та надавачам комунальних послуг. У зв'язку із цим постає питання: навіщо держава виплачує допомогу на проживання ВПО, якщо вона сама надала безкоштовне місце проживання та ще й оплачує комунальні послуги ?

Абзац другий пункту 1 Порядку вказує, що допомога призначається для забезпечення соціальної підтримки ВПО із числа незахищених верств населення та **стимулювання до працевлаштування ВПО працездатного віку** [4] (підкреслення і виділення кольором наше – Б.Д.). Але у поточній редакції Порядку немає прив'язки виплати допомоги із обов'язком ВПО працездатного віку працевлаштуватися. У цьому є відмінність від відповідної постанови КМУ 2014 року, за якою ВПО, які не працевлаштувалися протягом шести місяців, втрачали допомогу і навіть право на її відновлення після працевлаштування (при тому, що у 2014 році у багатьох містах та регіонах ВПО відмовлялися приймати на роботу і навіть надавати в оренду житло).

У пункті 7 Порядку наведено 9 підпунктів із підставами відмови у допомозі ВПО. Наведемо підпункти із сьомого по дев'ятий. Отже, допомога не призначається ВПО, яка вперше звертається за її призначенням, починаючи з 1 серпня 2023 року, якщо протягом трьох місяців перед зверненням:

7) ВПО, яка звертається за допомогою на проживання, перебувала та після переміщення перебуває на повному державному утриманні в будинку дитини, дитячому будинку, дитячому будинку-інтернаті, психоневрологічному інтернаті, будинку-інтернаті для громадян похилого віку та осіб з інвалідністю, спеціальному будинку-інтернаті системи соціального захисту населення;

8) ВПО, яка звертається за допомогою на проживання, перебувала та після переміщення перебуває на повному державному утриманні в школі-інтернаті, закладі спеціалізованої освіти військового (військово-спортивного) спрямування;

9) ВПО, яка звертається за допомогою на проживання, відбуває покарання в місцях позбавлення волі [4].

Вважаємо доцільним і справедливим запропонувати додати до підпункту сьомого пункту 7 Порядку через кому слова «тимчасово обладнаному приміщенні закладу дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти». Відповідно, заощаджені таким чином державні кошти можуть бути спрямовані на потреби ЗСУ або інших соціально незахищених верств населення.

Список використаних джерел:

1. Про надання щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 року № 505 (втратила чинність). *Офіційний сайт Верховної*

Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/505-2014-%D0%BF#Text>

2. Bogdan Derevyanko, Yevhen Zozulia and Liudmyla Rudenko (2017). Money assets of internally displaced persons as financial resources of commercial banks. *Banks and Bank Systems*, 12(4), 211-217. doi:10.21511/bbs.12(4-1).2017.09

3. Мерцалова А. Золотая виза. 6 стран, дающих вид на жительство при покупке недвижимости. 2013. URL: <http://www.aif.ru/realty/price/935455>

4. Деякі питання виплати допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам: постанова Кабінету Міністрів України від 20 березня 2022 року № 332. *Офіційний сайт Верховної Ради України.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/332-2022-%D0%BF#Text>

ДОЛГИЙ Олександр

доктор юридичних наук, старший науковий співробітник

ДОЛГИЙ Олександр

професор кафедри правоохоронної діяльності,

Державний податковий університет

ВОЄННИЙ СТАН:

ПРАВА ТА СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА У СТРАТЕГІЧНИХ ПРІОРИТЕТАХ УКРАЇНИ

1. Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24 лютого 2022 р. № 64/2022 [1] передбачено, що на період дії правового режиму воєнного стану в державі можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною першою статті 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12 травня 2015 р. № 389-VIII.

2. У вітчизняних наукових дослідженнях (В. Борщевський, О. Василиця, Є. Матвеев та ін.) цілком обґрунтовано вказується на те, що запровадження воєнного стану завжди викликає шоківий вплив на різні сфери життєдіяльності держави та суспільства. Це пов'язано як з інституційно-правовими змінами, що слідує в цьому випадку, так і з головною причиною запровадження такого стану – військовою агресією ззовні. А відтак – і з різкою трансформацією цілої низки неформальних інститутів, що слідує за нею [2, с. 32]. Запобігання негативним наслідкам таких змін є одним з головних завдань держави. Дійсно, під час воєнного стану та у післявоєнний період питання організаційної досконалості побудови і діяльності органів державної влади набувають особливої значимості. Сьогодні ці питання є дискусійними, проте, це не робить їх менш важливими в сучасному, дуже динамічному світі. Від обґрунтованості,